

Į ateitį

DVISAVAITINIS
„ZIBURIS“ PRIEDAS
JAUNIMUI
Red. A. GRAZIJONAS

Nr. 6

Augsburgas, 1946 m. gruodžio mėn. 14 d.

I metal

KURIUO KELIU?

Ellė mūsų bendradarbių savo atsiqstusose straipsniuose bando nusmailstyti gaires, kurias keliu turėtu eiti Lietuvos jaunimas, siekdamas savo pačių, savosios tautos ir viso pasaulio gražesnę ateitį. Čia ir puikiame keletą tokių pasisakymų, tikėdamiesi, jog tai duos progos šiuo laikasim jaunimui pagalvoti ir, gal būt, taip pat pasisakyti.

Idėjos jei didžios

K. P. Butkus.

Nuo jaunystės žingsnių dreba žemė

Kaip vilnys į krantą, atsiplaka metal. Kaip vilnys vis iškyla naujos kartos, pilnos geismo gyvenimui ir kurti. Bet dažnai vietoj džiaugsmo, gyvenimo ir kūrybos jas sutinka pesimizmas, mirties žmėkla ir sumalšinimas. Ir dabar — neišsiskleidė dar parako dėmal, žemė nespėjo sugerti milijonų kraujo, dar iš po griuvėsių neatkasti šuvisių lavonai, o naujos karo žmėklos sklendena laisvais sparnais ir graso pasauliui, gūso jaunajai gyvenimui mylinčiai ir kuriantčiai mūsų kartai. Baimingai dailrosi šių dienų pasaulis prieš artėjančią audrą, blaškosi ir ieško išsigelbėjimo. Ir niekas neišgelbės pasaulio, žmonijos, tik pati naujojo pasaulio naujos kartos žmogus, amžinai jaunaujantis Dievo dvasios stiprybe.

Brangus moksleivi, tu esi tas naujosios kartos atstovas, pašauktas tapti ir naujuoju XX amžiaus žmogum, nors ateini pro griuvėsių ir mirties žemėlių žemę. Tu, tačiau, ne-ai savy pasileptų jėgų šaltinius. Kaip abundantis pavasaris, uždėjęs visą žemę neultventikiama šalumo ir žiedų banga, taip ateini ir tu, jaunatve, drąsi ir ryžtinga sukotis ir siekti idealo, ateini papuošti žemės ir žmogaus naujais žiedais. Tu esi šypanti, žavi, nes tau nėra nei per sunkių laikų, nei per didelių vargų. Nuo jaunystės žingsnių dreba žemė, kai ji eina priekolti suskurdusio, sugriuvusio pasaulio ir atnaujinti žmogaus. „Kas lopys užmangę hydrą, tas užaugęs smaugis centauros“ — sako Ad. Mickevičius.

Juo didingesnis yra jaunosios kartos pašaukimas, juo jis reikalauja daugiau darbo, valios ir jėgų tempimo. Jaunystė nugali, kai sukaunčia jėgas, tempia muskulius. Bet kas nori lenktynėse laimėti laurus, turi

ilgai ir išvermingai treniruotis. Brangus moksleivi, jei nori palikti pėdas gyvenimo amlytne, jei nori, kad tavo gyvenimas nepraeitų kaip šešėlis, brandink savy didingus idealus, tikėdamas į prisikėlimą, pasaulio atnaujinimą ir tevyinės laisvę. Kovok už juos. Gyvenimas per daug greit bėga, kad į tikslą eitume tūpčiodami ir aplinkiniai keliais. Jaunystė per daug greit bėga, kad galėtume sūbduriuoti ir kažko laukti. Žinok, jaunystės dienos — auksas, daug brangesnis už tuos turtus, kurių blizgėjimo apakinti žmones kartais praranda sąžinę, širdį ir protą. Jūsų dienu auksas neruiperkamas ir neišpėliamas. Semkite jį kasdieną pilnomis sąjūdomis, pasitiktį kiekvieną dieną su džiaugsmu lūpos, nesvarbu — ji giedri ar ūkanota, nesvarbu — džiaugsminga ar kenčianti. Juk jaunystė vienodai šypsodamos eina į vargą ir džiaugsmą, į kovą ar mirtį. Juk ir mirties baimė, kaip sako suomių rašytojas Viljo Saraja, gali jausti tik toks žmogus, kuris už savęs palieka nevalingą ir niekam nereikalingą gyvenimą.

Tik kilūs idealai yra jaunimo idealai

Yra idealų, už kuriuos verta kovoti, yra vertybių, kurios nešėja nuo bombų ir dinamito. Tai mūsų sielos vertybės, mūsų asmens tobulumas. Perėję trenitinio vargo dienas, kančių slėnį, pakikime į aukštumas, į asmenybės kalnus, į sielos giedrumą. Tapkime pilno kolonomis, į kurias galėtų atstremti svyruojąs ir sudužęs mūsų XX amžiaus modernikas žmogus.

Kai aš einu per kokio nors didmiesčio griuvėsius, man kartais kyba tokia mintis: kadaise tie namai buvo didingi ir grafi, bet juose

gyveno žmonės, kurių dvasia buvo sugriuvusi. Ir toji sugriuvusi žmogaus dvasia paskui pavertė ir šiuo pasaulį griuvėsiams. Griuvėsiuose, chaoso paklydusi ir kenčianti žmonija dar niekad taip nebuvo išsigūsi tikrą asmenybę, tikrą vadų, kaip šiandien. Daug nepasauktų vadų žadėjo ją išvesti į laimę ir laisvę — minios džiaugsmingai juos sekė, o buvo nuvestos į mirtį, griuvėsius, į kalytą. Žmonija šiandien, kaip aklys elgeta kryžkelėje, tiesia rankas — išgelbėkit! Bet ar galim tai padaryti mes, jauni moksleiviai? Ir kaip mes tai galime atlikti?

10 Friburgo moksleivių

Prieš 60 metų Friburgo mieste, Šveicarijoje, ant aukšto kalno susirinkę 10 jaunų moksleivių svarstė sunkią katalikišbės padėti išvysėję: jį baigianti išnykti tarp kalvų. Ant kalnų jie prisiekė Friburgą padaryti vėl katalikišką. Ir jei šiandien Friburgas turi katalikišką universitetą, jei jis yra žydinti katalikišbės sala tarp kalvų tai padarė 10 jaunų Friburgo moksleivių.

Jei ne 10, o šimtai, tūkstančiai jaunų Lietuvos moksleivių, kad ir išblaškytų po svetimus miestus, bet vieningos dvasios, kaip Vilniaus Tello laikų didvyriai, prisiektų atnaujinti žemę niekad neappylyusio Vado Kristaus vardu, gražinti tiesą į apstemusį pasaulio sąžinę, išvalyti savo širdis nuo viso pikta ir jas autaurinti, atgauti Lietuvos laisvę, ar to jie nepasiektų? Tai beviltiški tikslai? Ne, mieli broliai, mums reikia turėti didingų idealų ir jų siekti, neatsivėlant; į jokus laikus, į jočius dienų kliztis.

Su maršu už Dievą ir garbę

Už Dievo viešpatavimą prieš melgį, už laisvę, už brolių ir tautų meilę, už žmoniškumą ir tikros kultūros šviesą išeikime kovon su žydinčios jaunystės maršu. Išeikim gražint pasauliui taikos ir džiaugsmo. Išeik-